

אובידיוס

מטמורפוזות

תרגם מרומית
יהושע פרידמן

רוחי לִי ישיר אֶת שִׁיר־הַתְּלִיפּוֹת, זוֹ שֶׁנּוּ הַדְּבָרִים פתח דבר

אֶף לְחַדְשִׁים הַפְּכוּם. הָאֵלִים! הֵן יְדַכְּם תְּחֹלֶל
אֶת הַהִפְכוֹת, — הַיּוֹנָא עִם שִׁירִי, וְיִלְךְ מִישָׁרִים
שִׁיחוּ — מֵרֹאשׁ קְדָמִי־תִבֵּל עַד דּוֹרֵי זֶה חֵי עַל אֲדָמוֹת.

בריאת העולם

טָרַם יְבֹשֶׁת וְיָם יִבְרָאוּ וְשָׁקִים מִסְבִּיב,

5

אֶחָד אֶף הָיָה וַיַּחֲדֵד יְסוּד הַיְקוּם עֲלֵי־תִבֵּל, —
כְּאוֹס זֶה שְׁמוֹ, וַיְהִי אֶף גְּלָם אֵין תֵּאָר וּפְנִים,
נִטְרָ לֹא יְמוּשׁ מִמְקוֹמוֹ, מוּצָק, בּוֹ נִקְבְּצוּ בָּאוּ
זָרַע וְיְסוּד לְכָל דְּבָר, נִפְרָדִים וְשׁוֹנִים גַּם יַחַד.

טָרַם עוֹד יִתֵּן הַטִּיטֵן אֶת אוֹרוֹ לְתִבֵּל וּמִלֹּאָה;
טָרַם גַּם תַּעֲלֶה פְּבִי לְחַדֵּשׁ תְּלִיפּוֹת קַרְנֵיהָ;

10

טָרַם הָאָרֶץ, נִשְׁוֹאת כְּכֹד מְטִילָה, תְּרַחֵף
תְּלִוּיָה עַל בְּלִימָה בְּאוּרִי; גַּם אֲמַפִּיטְרִיטִי לֹא שִׁלְחָה
עוֹד זְרוּעוֹתֶיהָ לְחִבֵּק יִרְכָּתֵי גְבוּלוֹת הָאָרֶץ.

אֲמַנָּם גַּם אוּרִי וְיָם גַּם אֲדָמַת־יְבֹשֶׁת שֶׁם הָיָה,

15

אֲכַן אֵין עֲמֵדָה בְּאָרֶץ, הַגְּלִיִּים לֹא יִשְׁאוּ תְשׁוּחָה,
תְּהוּ הָאוּרִי אֵין אוֹר; גַּם טָרַם תְּכוּנָתָם נְכוּנָה;

אֶחָד בְּאֶחָד נִפְגְּשׁוּ, וַיַּחֲדֵד יִלְחֲמוּ מִלְּחֻמָּתָם,

חֵם — בְּצָרְתוֹ הַקָּרָה, לַח — בְּחֻרְבַּת יְבֹשֶׁת,

קֶשֶׁה — בְּרֹךְ, וְהַנְּבֹד בְּאֶשֶׁר כְּבֹד אֵינֶנּוּ;

20

- נד אלהים ביקום היא בוכנה השלום ותבדל
 בין השמים לארץ, בין ארץ ומקנה־המים,
 גם בין השחק הנזר ומצבה האויר, ותוצא
 אותם מערב תהיה: הפרידה ביניהם, אף שכה
 נד אלהים ותקבצם ותכונן ברית־שלום ביניהם. 25
 אש משמים פרצה, אש הדלת־משקל מפפת
 שחקים, ותצל אל מרומי־שיאם — שם אותה לשבת
 כבוד מאש האויר — ויבא וישכן על־ידה;
 עבה מהם האדמה, וכל יסוד עצום וכבוד
 בה הוא, ותכרע תחמיה ותשפל לשבת, ונקו 30
 בירכתיים המים וגבול ליבשת הציבו.
 אז אל פלמוני — יהי אשר יהיה, שמו לא נדענו —
 יבא וגזר את כל הקביצה הזאת לגוריה:
 ראשית מעשהו וצנף את האדמה לצנפת
 בדור, למען היותה שוה אל כל עבריה; 35
 יפיץ את מקנה־המים והיו לימים, יקיפו
 רחבי ארצות וסער מתהולל מכה גליהם;
 גם המעינות יפצו, היאורות ואגמי־המים;
 שוטפים הנהרות גם הם, עקלקלות ילפתו ברכיהם
 לש ואל חיק האדמה ישפכו ובלעם עפרה, 40
 לש וצד מרחקי גם זה רחבי־הימים יבאו,
 ישאו שם דכים ולחוף הסלע ינפצו גליהם.
 צוה האל וישתרעו השדות, עמקים העמיקו
 עטפו יערות עליהם והררי־סלעים הגבהו.
 אור השחק אזוריו — שנים ימינה ושנים 45
 שמאלה, ולהט מאד האזור החמשי בתוך.
 כן גם בצנפת הארץ רבת־הכבוד הבדילה
 זרוע האל אזוריה ויהיו גם המה ת־שה;
 שמים האזור התיכון משרב, לא ישב שם אדם.

- 50 שָׁלַג יְכֶסֶה הַשָּׁנִים, וְשָׁנִים אֲשֶׁר בֵּינֹתֵיהֶם
 מִזְגוּ קֶרְתָּם וְחָמָם חֶלֶק כְּחֶלֶק גַּם יַחַד.
 יַעֲטֶה אוֹיֵר אֶת כָּל הָאֲזוּרִים, וְהִיָּה מִשְׁקֵלוֹ
 כְּבֹד מְאֹד, כְּכֹבֵד הָעֶפֶר מִכְּבֹד הַמַּיִם.
 יִדַּע הָאֵל לְעֶרְפֶּל מְקוֹמוֹ וּמִשְׁכַּן לְעֵבִים,
 דֶּרֶךְ לְקוֹלוֹת וּבִרְקִים כִּי יִתְנוּ חֲתִיתָם בְּאָדָם. 55
 אֲזִי גַם לְרוּחַ וְסֶעַר, מְחוֹלְלֵי שָׂאָה וְקָרָה,
 יֵיעַד אֲרַחֲתָם, לְבִלְתִּי יִפְרָצוּ פֶרֶץ בְּאוֹיֵר,
 כִּי גַם כַּעַת, אִף אִם יִדַּע רוּחַ רוּחַ נְתִיבוֹ,
 אֵךְ בְּדִי־עֶמֶל יַעֲצֹר שֶׁטֶף וְרַמְתָּם, הַשׁוֹאֵף
 לְעֵרוּץ אֲרָץ וּמְלוֹאָה, כִּי רַבָּה מִשְׁטֶמֶת הָאֲחִים:
 אַבְרוֹס בּוֹבּוֹלֵי אַבְרוּרָה יִשְׁכֵּן וַיֵּט עַד מַמְלַכֶּת
 פָּרַס וּבְנֵי־הָעֶרֶב וְהַרְרֵי בְקָר זֹרַח;
 וְפִיר יִבְקֹשׂ אֶת קֶרְבַּת וְנוֹס וְאֲרָץ נוֹשֶׁקֶת
 קַרְנֵי הַשָּׁמַשׁ בְּבֹאוֹ; יִרְגִּיז בְּרִיאַס הַזּוֹעֵם
 סִקְתִּיָּה וּמִשְׁפָּנוֹת עֵישׁ, וְאִבְסֹתֵר בִּינְרַמְתֵי תִמְן 65
 יַעֲלֶה נְשִׂאִים וְעַנָּן וְהַמְטִיר רְבִיבֵי־נְדָבָה.
 מְרוֹם מִמְּעַל לְאוֹיֵר שֵׁם שַׁחֲקֵי־הָאֲמֵר נְטִיּוֹ,
 חֲדַלְי־הַכֹּבֵד וּשְׁקוּפִים וּטְהוּרִים מִחֲלָאֵת אֲדָמָה.
 כָּכָה יַחֲלֶק הָאֵל וַיִּצַּב לְפָנָי אֶת גְּבוּלוֹתָיו.
 אֲזִי גַם הַמֶּן הַכּוֹכְבִים יִתְפָּרְצוּ מִתַּחַת מִשְׁאֲבֵי
 הַכְּבִיד עֲלֵיהֶם הַתְּהוּ, וְהַבְּרִיקוּ בְּשַׁחַק. וַיִּעַן
 יוֹצֵר הָאֱלֹהִים גַּם נִפְשׁ חַיָּה לְכֹל מְמַשְׁלוֹתָיו:
 אֱלֹהִים וַיִּצַּב הַכּוֹכְבִים וַיְבַלְּו אֶת הַשָּׁמַיִם,
 דְּגֵי קִשְׁקֶשֶׁת נוֹצָצָה יִחַצּוּ הַגְּלִים, וְתִשְׁכֵּן
 חַיַּת־הַשָּׂדֶה בְּאֲרָץ וְעוֹף בְּאוֹיֵר יִתְעוֹפֵף. 75

אֲבָן לֹא הִיָּתָה עוֹד נִפְשׁ זָכָה מְאֹלָה, שׁוֹאֶפֶת
 דַּעַת וְשִׁטְטוֹן בְּכֹל הַחַי אֲשֶׁר עַל הָאֲדָמָה.

אֹז הָאָדָם יוֹדֵד. הַיֵּשׁ כִּי אֲדוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים,
 יוֹצֵר תְּבַל וּמְכַוֵּנָהּ, מְזַרֵעַ הָאֱלִים הַצְּמִיחוּ,
 80 אוּ בְאֲדָמָה, אֲשֶׁר מְזוֹרְעוֹת הָאֵתֶר לְקַחָהּ,
 עוֹד עֲקָבוֹת שַׁחַק, אֲחִיָּהּ מִקְדָּם; נִשְׁאָרוּ, - וַיִּקַּח
 עֶפְרָה מִמֶּנָּה בֶן-יִפְתָּ וּבְלוֹל בְּמַיִם וַיַּיְצֵר
 אָדָם בְּצֵלֶם הָאֱלִים הַמּוֹשְׁלִים בְּתַבְּל וּמִלֹּאָה.
 הַשֶּׁפֶל אִם תִּשְׁפִּיל כָּל נֶפֶשׁ רֵאשָׁה וְתַבִּיט לְאָרֶץ,
 85 מְרוֹם יִגְבִּיָהּ הָאָדָם רֵאשׁוּ וְעֵינָיו אֶל נֹכַח
 שַׁחַק תִּשְׁקַפְנָה וְהִיָּה עַד שִׂיא הַכְּכָבִים מִבְּטָן.
 כָּכָה אֵת אֲדָמַת הַתְּהוֹ, גִּלְּם אֵין תֵּאֵר וְהִדְר,
 הַפְּכָה יַד אֲלִים וְתֵהִי תְרַבּוֹת אֲנָשִׁים בְּאָרֶץ.

הִיָּה בְּרֵאשִׁית דוֹר-זָהָב, אֲשֶׁר בָּאֵין נוֹגֵשׁ, וְטָרָם אַרְבַּעַה דוֹרוֹת
 מִשְׁפָּט וְחָק יִלְמְדוּהוּ, אֲמוֹנִים וְתָם שְׁמֵר לְבוֹ.
 שְׁפָטִים בַּל נַעֲשׂוּ עוֹד, אִף טָרָם עַל לִוְחוֹת נְחוֹשֶׁת
 דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים יִחְרָתוּ, וְטָרָם יִבְאוּ בְרַעְדָּה
 וּבַר תַּחְנוּנִים לְשׁוֹפֵט, אִף לְשִׁבָּה הָאָרֶץ בָּאֵין מִחְרִיד.
 עוֹד לֹא יִכְרַת הָאָרֶן וְעוֹב אֵת תַּעֲפוֹת הָרִיו
 לְחַתוֹר בְּנִבְכֵי הַגְּלִים אֶל אָרֶץ נְכָרִיָּה, וְטָרָם
 יִנְעוּ בְּנֵי-אָדָם שְׁפַת-יָמִים וּזְלָתִי חוֹף אָרֶץ-מוֹלְדָת.
 שׁוֹחֹת עֲמֻקּוֹת עוֹד טָרָם מִזֹּחַ לְעָרִים תִּהְיֶינָה,
 שׁוֹפֵר נְחֻשֶׁת וְחַצוֹצְרַת-מִקְשָׁה לֹא הִיוּ עֲדָנָה,
 אִף לֹא תְרַבּוֹת וְשִׁרְיוֹן; לֹא לְמָדוּ תַכְּסִיסי מְלִחְמָה,
 לְשִׁבוּ לְבַטַח לְאֲמִים וַיִּרְאוּ מְנוּחָה נַעֲמָה.
 עוֹד הָאֲדָמָה לֹא נִשְׁאָה בְּעַל וְלֹא קָרְעוּ סְגוֹר-לִבָּהּ
 אֵת וּמִחְרָשָׁה, אִף נִתְנָה לְמַכְבִּיר תְּנוּבָתָהּ נְדָבָה.
 חֲסָדוֹ בְּנֵי-אָדָם עֲמַחִיָּה, לֹא עָמְלוּ יָדַים בְּהִמָּה,
 גְּרָגְרִי-שָׂדֶה יִלְקָטוּ, בּוֹלֵ-הָרִים וּפְרִי-דְבַדְבָּנִים,
 יִקְטְפוּ עֲנָבֵי מְלוֹת, הַעוֹלָיִם בֵּין קוֹצֵי הַשִּׁתְּחִים,

או את אגוני האלון, עץ-חמד לו עליון באלים.
 פרח האביב עלים, וירחפו נפירים שאננים,
 רחף וסלסל בכנפם החמה נצני ספיה.
 תחיש גם שדמה לא עבדה ונשאה פרי-תנובה, וצטף
 110 זהב השבליים המלאות ניר, לא הארכו מעניתו;
 ישטפו נהרות חלב או ישאו צוף נקטר הנהרות,
 ישפו אלוני-האטד גם הם עסיסי דבש-זהב.

הורד סטורנוס מחשבי הטרטר וישב על פסאי
 למשל בחבל פיטר, — מאז תורה פסוף הגיע,
 115 מן חין-ערכו מזהב ויקר מנחשת נוצצה.
 גטה פיטר את ידו ויקצר עלומי האביב
 חלק השנה לתקופות, שם מועד לחורף וקיץ,
 בציר המשנה את טעמו ואביב מהיר-הכנפים.
 חרב וחם אז ראשונה הרתיחו האויר, ורגבי
 120 קרה מנשמת-הסער הקרה למוצק דבקי.
 אז גם בית-מושב ראשונה יהיה בארץ — במצרות
 צורים בסבכי יצרות או מלונת-נצרים עבטה.
 צרם אז תורה ראשונה את חפני זרעיה בתלמים
 רפדה האת, ובגני-בקר מסבל העל האנחו.

חלף תור-פסוף גם הוא ויקם דור חדש, נחשתו,
 125 רוח אבירים בלבו ונדיו לו רב במלחמה,
 אכן לא ידע עוד פשע. דור-ברזל אז קם באחרונה.
 נקבצו באו גם יחד כל חטא וכל עון פליציה:
 תמו אמונים מארץ וישר ותמת-ענוים,
 130 תחתם יבאו וירשו מקומם אף מרמה ורשע,
 חמס ונבל-בליצל ואהבת בצע-מעשקות.
 יורדי-הים מפרשיהם צררו בכנפי-הרוח,

- טַרְם יְדַעוּהוּ עַד־הַנְּהָ, וְאַרְן מִתְעַרְהַ בְּהָרִים
 בְּרַד מִמְרוֹמָיו, יִלְפַת בְּרַכּוֹ בֵּין גְּלִי־מְרַחֲקִים.
 135 שְׂדֵמָה, זֹה הֵיְתָה נִחְלַת כְּל־אָדָם, בְּשֵׁמֶשׁ וְאֹיִר,
 נָטָה עֲלֶיהָ הַמּוֹדֵד אֶת קוֹו וַיַּצַּב גְּבוּלֶיהָ.
 כִּי עוֹד לֹא יֵאמֶר הָאָדָם, כִּי יִדְרֵשׁ מִחִיק הָאָדָמָה
 תְּרוּמַת תְּנוּבָתָהּ וּפְרִיָה לְמַכְבִּיר, אִזּוּ יִקְרַע סְגוֹר־לְבָבָהּ,
 הֶלֶךְ וְהַצֵּמֶק שְׂאֵלָה, עַד יִרְכַּמְתִּי אֶרֶץ־רְפָאִים,
 140 לְחַפֵּר מִטְמוֹנִים הַחֲבָאוּ וְאוֹצְרוֹת, מִכְּאוּבִים אֲתֵרִיתֶם.
 יֵאָתֶה בְּרוֹז מְשַׁל וְזֹהָב קוֹבַע־נִמְשׁוֹת,
 אֲתֵם־מְלַחֲמָה הַעֲשֵׂה בְשֵׁנִיָּהֶם גַּם יַחַד מְלֹאכְתָּהּ,
 זְרוּעָה חֲמוּצָה בְּדָם וּבְצִלְצִלֵי־נֶשֶׁק רוֹעֵשֶׁת.
 חֶמֶס הָאֶרֶץ מְלֵאָה: קָם אִישׁ עַל רַעְהוּ בְּאֵהָל,
 145 חֶתָן עַל חוֹתָנוּ יִתְגַּבֵּר, גַּם אֶהְבַּת אַחִים נַעֲדָרָה.
 אִישׁ בְּחֵרֶשׁ רַעְוָה עַל אֲשֶׁתּוֹ וְאִשָּׁה עַל בַּעַל־נְעוּרֶיהָ,
 תִּמְסֹךְ הָאֵם הַחֲרוֹגָת סָף־רַעַל וְדָרְשׁוּ הַבָּנִים
 אֶל הַיְדַעוֹנִים, עַל מִסְפַּר שָׁנוֹת אָבוֹתֵיהֶם יִשְׁאַלּוּ.
 כָּרַע גַּם נֶפֶל הַצֵּדֶק, אִזּוּ תִקּוּם הַעֲלָמָה אֶסְטֵרִיאָה,
 150 שְׁרִיבַת הָאֵלִים בְּאֶרֶץ, וְעֲלֵתָה מֵעֶמֶק הַדְּמִים.

הטיטנים

- אֲכֹן כְּבָר אַרְבַּ הַשָּׂד גַּם לְשִׁפְרִיר מְרוֹמֵי הָאֶתֶר.
 קָמוּ טִיטְנִים לְכָרִיעַ מִמְלַכַת הָאֵלִים בְּשִׁחְקִים,
 הָרִים עַל הָרִים הִרְכִּיבוּ וּגְבַעוֹת עַד שִׂיא הַפּוֹכְבִים.
 אִזּוּ אֶל־הָאֵלִים נִאֲדָרִי־בַכֶּחַ חַץ־בְּרַקְיוּ יִשְׁלַח,
 155 יַרְעִישׁ אוֹלִימְפּוֹס וְהַדְּף הַר פְּלִיוֹס מִבְּמַתִּי הָאוֹסָה.
 נִפְלוּ הַתְּגוֹלָלוּ טִיטְנִים אֶל תַּחַת מִשׁוֹאוֹת הַרְיָהֶם,
 דְּמִיָּהֶם כְּנָהָר הַתְּפָרְצוּ וַיִּכְסּוּ פְּנֵי אֲמָם אָדָמָה.
 חֲמֵלָה עֲלֵיהֶם הָאֵם, בַּל וְזָכַרְם מֵאֶרֶץ יִבְחָד,
 נִפְחָה נִשְׁמָה וְחַיִּים בְּדְמִיָּהֶם הַחֲמִים וְתִשְׁוֶה
 160 אֲלֵם בְּנֵי־אָדָם לְהִמָּה. אֶף הָיוּ גַם הֵם בְּגִי־מְרַעִים,

וּדִים מִנְאֲצִירֵי אֵל וְשׂוֹאֲפֵי דָמִים וְרָצַח:
עֲנֵתָהּ הַפֶּרֶת פְּגִיחָם לֹא כַחֲשָׁה, כִּי דָמִים מְקוֹרָם.

בֶּן סְטוֹרְנוֹס אֵף רָאָה הַדְּבָר מְזוּבָלוֹ בְּמְרוֹמִים, טוֹר הָאֵלִים

נֶאֱנַח קָשָׁה, אֵף זָכַר תּוֹעֵבָה חֲדָשָׁה נַעֲשֶׂתָה,
תּוֹעֵבַת מִשְׁתָּה לְיִקְאוֹן, עוֹד טָרַם יְדַעִיהָ הָאֵלִים. 165
אִז אֵשׁ חֲמָתוֹ תִתְלַקַּח, חֲמַת־אֵף יִפְיטֵר, וַיִּקְרָא
אֶת מְתִי־סוֹדוֹ הָאֵלִים, יִמְהַרוּ, לֹא יִתְמַהֲמָהוּ.

יִשְׁנוּ בְּמְרוֹמִים נְתִיב וּבְזוֹף הַרְקִיעַ יִרְאָה,
שְׁמוֹ נְתִיב־חֲלֵב יִקְרָא, כִּי צַח הוּא מִלְּבַנְת־הַזֹּהַר:
שֵׁם לְבַנְי־אֵלִים מְסֻלָּה אֵל דְּבִיר אֱלֹהֵי־הַחַיִּיזוּזִים. 170
יְמִין וְשְׂמָאל שֵׁם יִתְנוֹסְסוּ וְזוּלָי הָאֵלִים הַגְּדוֹלִים,
פְּתוּחִים לְרוּחָהּ וּמְלֵאִים הַמוֹנִים, לְשִׁכְנָם יְדַרְשׁוּ;
דַּלַּת הָאֵלִים מְסַבִּיב זְעִיר שֵׁם זְעִיר שֵׁם יִשְׁכְּנוּ;
שֵׁם גַּם אֲדִירֵי הַשַּׁחַק וּקְצִינֵי עַל־גְּפֵי מְרוֹמִים
בְּנֵי בְּתִיחָם. אָכֵן נוֹרָא הַמְּקוֹם וְאִין זֶה – 175
אֲרֵהִיב וְאִמֵּר – כִּי אִם גְּבַעַת פִּלְטִיּוֹן לָאֵלִים.

אוּו הָאֵלִים לָהֶם אוֹלִים־שֵׁשׁ בְּיַרְכְּתֵי הַהֵיכָל,
נִשְׁעָן עַל מַטֵּה־הַשֵּׁן יוֹפִיעַ בְּרֵאשׁ שֵׁם יִפְיטֵר,
רֵאשׁוּ יִנִּיעַ וְרָצְדוּ קְרוֹצוֹת־תְּלַמְלֵיו, וְאַתֶּם
יְרַגְזוּ מוֹסְדוֹת הָאֲרָץ, הַיָּם וְכָל צְבָא־הַשָּׁמַיִם. 180
אֲחַר יִפְתַּח אֵל שְׁפָתָיו וְדַבֵּר בְּרוּחוֹ הַקָּשָׁה:

„אִז בְּהַתְּקוֹמָם טִיטְנִים, צַפְעוֹנִים רַגְלֵיהֶם, אֵף הָדָר

מֵאוֹת יְדִיהֶם וְלִלְכֹד אֶת כֶּסֶף הַשָּׁמַיִם הַעֲפִילוּ,
רַגְזוּ לֹא יַדַע לְבָבִי כִּרְגֹז זֶה־עֲמָתָהּ בְּאֵנִי.

כִּי אִם אֲכַזְרִי וְנוֹרָא אִז הָיָה צְרִנְוּ, אֵף הָיָתָה 185

אחת משפחתו ואחת העדה, התגרו מלחמה.
 עמה פי אקום, ואבדה תבל ומלואה עד אפסי
 נמים רחוקים, בשאון שם ישא משבריו גראוס.
 הוי פלגי שחת, מפפים בעמקי תחתיות! נשבעתי,
 רבות נסיתי ואחיל, אך פלה נחרצה מאמי, — 190
 התז הפצע, פן אתו הגויה גם כלה תספה!
 אלי-תחתיות הן יש, אלי-הכפר, בהם נימפות,
 פכנים, סטירים וקהל סלונים השוכנים בהרים.
 טרם לשבת בשחקי-הרם אחר כבוד לקהנום,
 ישבו למצער שאננים בארץ נחלתם מתחת. 195
 אכן, הוי שימו אל לבכם, היש כי ישבו לבטח,
 אם גם עלי, ירה-ברקים ומושל באלי-שמים,
 חרש מזמות ליקאון איש-דמים, זה שמו עלי ארץ".

נרגשו המו האלים ושפטים בהמתם ידרשו,
 שפטים לראש בן-המרי. ככה התרגשו לאמים, 200
 אחזה שער גם תבל ומלואה לשמועת-בזהות,
 עת צדת זדים התקוממה לשלח יד-רשע בנפש
 קיסר ולהאביד שם וזכר לרומא בארץ.
 אהבת-אמון רעיף אם נעמה לך אז, אבגיוסטוס,
 פן ליפיטר אמוני אליו נעמו. אז יתן 205
 אות ותקם לדממה סערת רוחם, נדמו
 קולות השאון, מפני גאון יפיטר, בפתחו
 שינת שפתותיו, וככה ישא אליהם נאמו:

„אל-נא תרגזו: כבר נשא העול את מוסר-עונו. 210
 עתה דעו-נא, מה פעל האישי ותוכחתו מאתי.
 וצקת-חמס מארץ הגיצה אונינו, ואמר,
 אך דבת-שקר שמענו, וארד ממרומי אולימפוס.

- 215 מראה אנשים לא-אל לִי שְׁמַתִּי וְאֲשׁוּט בְּאָרְץ.
תִּקְצַר הָעֵת לִי מִסְפּוֹר הַשָּׁד וְהֶאֱנֹן מְצֹאֵתִי,
רְבוּ אִף גָּבְרוּ מְאֹד גַּם מִן הַשְּׁמוּעָה שְׁמַעֲנִי.
הַרְרֵי מִנְעִים אֲבִרְתִּי, רִבֵּץ בְּגִי-שִׁחַן, קִילְגִי.
גַּם הֵר לִיקָאוֹס, הִרְ-קָרַח, יַעֲרוֹת-אֲרֹן פְּסוּהוּ.
אִז קָרִית אַרְקֵס אֲבוֹאָה וְאֶפֶן אֶל אַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ.
נֹטָה הַיּוֹם וַיְהִי הַנְּשֹׁף וַתֵּרֵד אֲפֵלָה.
- 220 אוֹתִי נָתַתִּי, כִּי אֶל כָּא לְשָׁכֵן בְּתוֹכְכֶם, וַיִּקְדוּ
בְּאֵי הַבַּיִת. אִז יִלְעַג לִיקָאוֹן לְמַכְבְּדֵי אֵלֵה.
„הִבֵּה - יִתְקַלֵּס - אֲנִסָּה, אִם אֲמַנֵּם אֶל שׁוֹכֵן אֲתָנוּ
או בְּתַמּוֹתֶהָ, אִף אֲשִׁים אוֹת לִי וְאֲדַע דְּבַר-אָמֶת.”
אָמַר בְּלָבוֹ הַזֶּה: עֵת תִּפְלֵ תַרְדֵּמָה עַל עֵינַי,
יָקוּם עָלַי לְהַרְגֵנִי, - כֹּה בָחוּן יִבְחוּן הַדְּבָר.
- 225 אֲכֵן לֹא יֹאמַר עוֹד דֵּי, וְאֵתוּ מַעַם הַמּוֹלֹסִים
אִישׁ לְעַרְבוֹן שְׁלוֹחַ - וַיָּקָם וַיִּכּוּ בְּחֶרֶב.
רוֹעֲדִים עוֹד כֹּל יַצּוּרָיו, וַיִּבְשַׁל בְּסִיר הַרוֹתַח
חֲצִיִּם, וַיִּתְרַם לוֹ יַצְלָה בְּאֵשׁ עַל הָאֵחַ הַמְּבַעֲרֵת.
אִף אֵת מְטַעְמָיו לְשִׁלְתָּן גִּישׁ - וְאֲשַׁלָּה אֶת בְּרָקִי,
- 230 בְּרֶקַע מְפּוֹצֵץ, וְהִקָּה הַבַּיִת עַל יוֹשְׁבָיו בְּגִי-מְרִי.
נִדְהָם לִיקָאוֹן וְנָס עַל נַפְשׁוֹ הַשְּׂדָה, שֵׁם יִנְהַק,
יִילִיף, אִף דְּבַר יִנְסָה, אִף נַעֲתָקוּ מַלְיִם מֵאֵתוּ.
פִּיהוּ כְּמִשְׁחַר לְטָרֵף, וְנַפְשׁוֹ, הַצְמֵאָה לְרַצַּח,
מְרַבֵּץ עֲדָרִים תְּבַקֵּשׁ, אִף יִשִּׁישׁ אִם דָּמִים יִרִינֵו.
- 235 הָיוּ שְׁמֵלוֹתָיו לְצִמְרָ שְׁעִיר וַיִּדְּיו - כְּרַצִּים,
כִּלּוֹ כּוֹאֵב מְרָאֵהוּ, אִף נוֹדְעוּ עֲקֹבוֹתָיו מִקָּדָם:
שִׁיבָה בְּשַׁעֲרוֹת עוֹרוֹ וְעוֹזוֹת יִפְיָקוּ הַפְּנִים,
עֵינָיו כִּידוּדֵי-הָאֵשׁ וְזַעַם וְזַעַף מְרָאֵהוּ.
הַשֵּׁם הַבַּיִת הָאֶחָד, אֲכֵן לֹא אֶחָד הַבַּיִת
- 240 חָטָא שְׂאוֹל, - וְאַרְיִינִס מִמֵּאֲרֵת מוֹשְׁלֵת בְּאָרְץ

כְּמוֹ עֲשֵׂה חוֹה הָאָדָם אֶת רָשָׁע. אֵךְ בָּא יוֹם פְּקוּדָתִי
לְפָקוּד עַל כָּל מַעֲלָלָיו, כִּי כָלָה נְחֻרְצָה מֵאֵתִי!"

הסבול

יִשְׁרָה בְּעֵינֵי הָאֱלִים עֲצַת יִפְיִטֵר וְאָמֵן

245 יַעֲנֵנו אַחֲרָיו וְהֵאָץ יֵאִיצוּ בְּאֵל הַמִּתְעַבֵּר.

אָכֵן עַל אֲבִדוֹן הָאָדָם נִפְשָׁם דּוֹאֲבָת וְשֹׂאֵל
יִשְׂאֲלוּ בַחֲדוֹ: מַה יִּהְיֶה לְאָרֶץ, כִּי תִשֵּׁם מֵאָדָם?
מִי עוֹד לְאֱלִים נְקֻטִיר לְבוֹנֵה? אִם אָמְנָם הָאָרֶץ
מִרְמָס לְפְרִיצֵי-הַחַיּוֹת תִּנְתֵּן וְהִיתָה לְבָעַר?
250 רִוַחֲם הֲרַגְזוּ יִפְיִטֵר יִשְׁבִּיחַ וְאָמַר, כִּי דָאָג
יִדְאָג לְכָל וְכִי יִפְלִיא אוֹתוֹתָיו וּבְרָא דוֹר חֲדָשׁ,
וְרַע אֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יִדְמָה לְאָדָם מִקֵּדָם.

אִז אֵל־הָאֱלִים יְכוֹנֵן אֶת חֲצִיו לְשִׁלַח בְּאָרֶץ,

אָכֵן בָּא פַחַד בְּלִבּוֹ, פֶּן יֵאֲחַז הַלְּהַב בְּשִׁפְרִיר
255 שְׁחֻקֵי-הָרֵם וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת צִיר תִּבְלֵ תִלְהַט.

יִזְכֹּר הָאֵל גַּם חַזוֹן-עֲתִידוֹת בְּסֵפֶר הַחַיִּים:

יְבֹא יוֹם פְּקוּדָה וְלִהְטֶה אֵשׁ נְאוֹת-אָרֶץ וְיָמִים,
יַצַּח גַּם זְבוּל הַשָּׁמַיִם, וּמוֹסְדוֹת הָאָרֶץ יִמוּטוּן.

בְּרַקִּיו, זֶו כּוֹנֵנוּ תְרַשִׁי-קַקְלָפִים, אִז יִשְׁלַח מִפְּנֵיו,
260 יִבְחַר לֹו שְׁפָטִים אַחֲרֵים - הַמּוֹן שְׁפַעַת מִים לְשַׁחַת
בַּחַד אֶת כָּל הַיְקוּם, מִטְרוֹת-עוֹז מֵאֲרָבוֹת שָׁמַיִם.

יְקוּם וְשֵׁם אֶת אֲקוּלוֹ בְּמִשְׁמֵר בְּמַעְרוֹת אֵאוּלוֹס

גַּם אֶת כָּל רוּחַ נוֹשֶׁבֶת, בַּל תִּפְיֵץ הַעֲבִים, וַיִּשְׁלַח

נוֹטוֹס לְחַפְשֵׁי. בִּיעֵף יִפְרֹץ נוֹטוֹס וּכְנַפָּיו תִּרְצַפְּנָה,

265 צִלְלֵי-צִרְפָּל נְקִדְרֵיו אֶת פְּנֵיו, פְּנֵי אֵימָה וּמְגוֹר;

יִקְנוּ כְּבִד-גֹּשֶׁם, וּפְלָגִים מִשְׁעָרוֹת הַשַּׁיבָה יִזְרְמוּ.

מִצַּחוֹ מְעוֹנֵי צַנְגִּים וְשׁוֹלָיו יִרְצִיפוּ רְבִיבִים.

- ישלח את זרועו והכה במפלישי-עבים — אז ירעים
 רעם בגלגל וזרמם הסוחף שמים ימטירו.
 270 אירים, הציר ליונה, מעדה שלל-רקמתים,
 תצור לה מים ונשאה משקה לפי העננים.
 תצע לארץ הקמה ונכובו תקוות האכר,
 יאבדו להבל והיו לאל ירחי עמל ועצב.
- אכן לא מצא עוד דיו פיטר בשמיו, אז אחיו
 275 לובש-התכלת את גליו יביא לעזרה, ימהר
 יקהיל את אל-הנהרות, ואף אל היכלו יבואו,
 יפנה אליהם ואמר: „לא עת היא להכביר במלים,
 אכן זאת עתה עשו: יתפרץ מעינכם החוצה,
 פתחו בתיכם וגלו את אבני-הסגור מאפיקי
 280 נהרותיכם, ושטפו פרץ ושטף באין-מצור.“
 שפעו האלים ויחד יחישו ופתחו לרוחה
 מעינות הנהרות ושטפו קלי-המרוץ הימה.
 קם גם נפטויגוס ויך הארץ בקלשון. התפוררה
 פתאם הארץ ותפלג לשטף המים תעליות.
 285 פרץ התפרצו הנהרות ויסחפו אחו ושדמה,
 יגרפו קמה ושית, עשתרות-צאן ובגיי-אדם,
 בתיים ומקדשי-אל יחד עם פסילי תרמיהם.
 גם אם ימלט מהרס אחד הבתים ועמד
 הכן על בנו, על גגו יהמו יחמרו גלים;
 290 שחו גם מגדלי-ירם ושטף מצולתה יכסם.
- שדד כל גבול, לא עוד יפריד בין מים וארץ-יבשת,
 הנה אף גם על אפסיים, אין חק לו, אין חוף לו מסביב.
 יש פי ימלט לו איש בגבעה ובסירת-הדוּגה
 יתע משנהו במקום האריכו מענייתם החורשים.
 295 יש וישוטו ותנעה סירתם בקמה או בית

נופל ותרוזה, בסבב צמרתה דגלים נאחזו.
 עגן כי תשליך אגיה ונפל באחו, וירכה,
 ירך גבנונים, תבוסס גפן אדרת נספה.
 שם במקום גדיות נחמדות לחכו עשב ירקרק,
 300 ילדיהתחש משחתי המראה ינוחו ירצו.
 עצמות הים תשוממנה לבתים, לחרשות, לקריות,
 יחצו הגלים; בסבכי היצר יקננו דלפינים,
 שם בין עפאים יטפסו, ורעד תחמיהם האלון.
 ישחה זאב בין רחלים ונשא הזרם אריות,
 305 ישא נמרים; אין מועיל לחזיר בשניו כבדקים,
 הנם גם רגלי הצבי, כי טבעו במים ודונים.
 צפור נודדת לשון אף תתע ותבקש מנות,
 תשפיל כנפיה עיפות ונפלה אין-אונים הימה.
 יוצף הים ולא ידע מעצור לרוחו וכסה
 גבעות, ושצף הגלים על במתי הרים יתגעש.
 היתה כל נפש לטרף גלי התהום, ואם יהיה
 לרד ונפל גם הוא בין חללי רעב וכפן.

בין אאוגיה וחבל האטי שדות פוקים ישטרעו, דיקליון ופירה.
 ארץ פוריה מאז, אף באו כפתע הגלים,
 שדרו אצרתה ותהי למפרץ הים המתגעש.
 315 שם הר פרנסוס יתנוסס ונשא שגי ראשי גבעותיו
 עד השמים ויחצו כתפיו את חשרת העבים.
 הנה, משוט באגיה קלה בין גלים, יכסו
 ארץ ומלואה מסביב, באו דיקליון ואשתו
 תפלה לנימפות ההרים נשאו ברגש, לאלים
 320 שוכגי ההר ולתמים, חונה עתידות באורים.
 הנה דיקליון איש תם וישר-הללב אין כמהו,
 אין גם כפירה בארץ אשה יראת-האלים.

- רָאָה יִפְיֹטֵר, כִּי אֲנִי־מִיָּמִים פְּנִי־תִבֵּל יִכְסוּ,
 325 וּמִרְבּוֹת אָדָם אִישׁ אֶחָד אֶף נִשְׁאַר לְפִלְטָה,
 אַחַת הָאִשָּׁה גַם הִיא מִרְבּוֹת לְפִלְטָה נִשְׁאַרָה,
 שְׁנֵיהֶם נִקְיִים מִחַטָּא וְיִרְאִי הָאֱלֹהִים גַּם שְׁנֵיהֶם, —
 הַפִּיץ הָעֵבִים אֶף שֶׁלַח בָּהֶם אֶת אֲקוּלָּו לְגִרְשָׁם,
 גִּלְיָה פְּנֵי שְׁמִי לְאַרְץ וּשְׁחָקִים הִבִּיטוּ פְּנִי־תִבֵּל
 330 עֲמַד מִזְעָפוֹ הַיָּם, וּמוֹשֵׁל בְּגֵאוֹת הַגְּלִילִים
 יִשְׁלַח מִפְּנֵי אֶת נִשְׁקוֹ שְׁלֹש־הַשָּׁנִים, וְדַמְמָה
 תְּהִי עַל הַמַּיִם. אֲזִי יִקְרָא לְטָרִיטוֹן וְעֲלָה מִמְצוּלָה,
 תְּהַלֵּת לְבוֹשׁוֹ וּבְנֵי שְׁבִלּוֹלִים יִכְסוּ הַשָּׁכֵם.
 יִקְרָא הָאֵל וְצוּהוּ לְתַקַּע בְּקוֹנֵכָה הוֹמִיָה
 335 תְּרוּעָה לְמַסַּע הַגְּלִילִים וְלִהְשִׁיב הַיָּם אַחֲרֵי־נִית.
 יִקַּח אֲזִי טָרִיטוֹן שׁוֹפָרוֹ, סוֹחֶרֶת־הַשְּׁבִלּוֹל הַעוֹלָה
 עֲלָה וְרַחֵב, אֲשֶׁר אִם בְּטַבּוּר הַיָּם בָּהּ יִתְקַע,
 תִּקְרַף הַתְּרוּעָה שְׁתֵּי גְדוֹתָיו מִמְזוֹרַח הַשָּׁמֶשׁ עַד בָּאוּ.
 לָחוֹת שְׁפָתֵי הָאֵל מְרַסִּיסֵי הַזָּקֵן וְהִיָּה
 340 אֶף בְּשׁוֹפָרֶת תִּזְעָנָה לְתַקַּע וְלִהְשִׁיב הַמַּיִם —
 צִלְלָה הַתְּרוּעָה וַיִּלְךְ שְׁמָעָה בְּנִלְיִים רְחוֹקִים,
 גְּלִי יִבְשֶׁת וְיָם וְהַמּוֹתֶם וּגְאוֹנֶם הַשְּׂבִיחָה.
 קָלוּ הַמַּיִם וּנְרָאוּ רְאֵשֵׁי הַהָרִים וְעָלוּ
 חֲפֵי הַיָּם וּמְלֵא אֶפְיָקִיהֶם הַנְּהָרוֹת יְזוּמוּ.
 345 רַחֲבֵי אֶרֶץ יִגְלוּ מִתַּחַת הַמַּיִם כִּי דָלוּ,
 גַּם הַיַּעַר, זֶה נִתְבָּא יָמִים פְּבִירִים, יִגְבִּיֶה
 רֵאשׁוֹ וְהוֹצִיא לְחַפְשֵׁי עֲנָפוֹ מִכְסֵי־הַרְפָּשׁ.

- חֲדָשׁוּ פְּנִי־תִבֵּל. וַיְהִי כִּי רָאָה דִּיקְלִיוֹן הָאֶרֶץ
 בְּדָד יוֹשְׁבֵת שׁוֹמְמָה וְדַמְמָה רוֹבֶצֶת מִסְבִּיב,
 350 גִּזְלוּ דְמָעוֹת מִצִּינָיו וּלְאִשְׁתּוֹ אֲמָרִים יִבְיַע:
 הוּי הַשְּׂרִידָה בְּאֶרֶץ, אַחֲזִיתִי וְאִשְׁתׁ גְּעוּרִי וְ

- יחד מִקֶּבֶת בּוֹר אָחַד גָּקְרַנּוּ וַיַּחַד בְּאַהֲבָה
 בְּרִית־נְעוּרֵינוּ קִשְׁרָתָנוּ וְעַתָּה — הַשֵּׁד וְהַשֶּׁבֶר |
 נַחֲנוּ רַק נַחֲנוּ הַשְּׂנִים יוֹשְׁבֵי תֵבֶל הַנָּנוּ, —
 355 בָּלַע הַיָּם אֶת הַכֹּל מִמִּזְרַח הַשָּׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ.
 אַף גַּם אָנֹחֵנוּ עוֹד תִּלְוֵאִים תַּיִנוּ מִנְּגֵד וְטָרֵם
 שְׁלוֹ נִדְעָה, כִּי עוֹד יִרְגִּיזוּ הָעֵבִים רוּחֵנוּ.
 הוּי, לֹו נִחְלַצְתָּ מִקְּלִיֹּן רַק אֶת וְאִין אֲנִי אֶתָּךְ,
 מֵהַשְּׁתוּחָה עַתָּה נִפְשָׁךְ צוּיבָה! מֵה פָּחַד
 360 לְבָךְ וְרָגֹז בְּקִרְבֶּךָ וְאִין לָךְ מִנַּחֵם בְּצָרָה!
 כִּי אֲנִי הֵן נִשְׁבַּעְתִּי, לֹו שְׁטָף שְׁטַפְתָּךְ שְׁבִלְתָּ,
 אֲו גַם אֲנִכִּי אֲחִירֶךָ הִלְכִתִּי וְאָרַד מִצוּלָה!
 הוּי, מִי יִתְּנֵנִי כְּאֲבִי בּוֹרָא נִשְׁמוֹת, כִּי עַתָּה
 תַּיִם נִפְחִתִּי בְּאַף הָאֲדָמָה — וְחִיו בְּנֵי־אָדָם!
 365 אֲכֵן כֹּה יַעֲזֵב הָאֵל וּמִי יִשִּׁיבֵנוּ: הֵיִינוּ
 פְּלִטַת בְּנֵי־תְמוּתָה רַק שְׁנֵינוּ וַיִּשְׁאֲרִית הָאָדָם בְּאַרְץ!"

- בְּכָה יִדְבַר וַיִּכְבוּ שְׁנֵיהֶם. אֲו נוֹעֲצוּ יַחַד
 לְשֵׁאת תַּפְלֵתֶם לְאֵל הַשָּׁמַיִם וְלִשְׂאוֹל בְּאוּרִים.
 מֵהַר יִמְהָרוּ לְכַתֵּם וּבְאוּ אֵל נְהַר הַקַּפְסִיוֹס,
 370 נִגְרָשׁוּ, דְלוּחִים עוֹד מִיָּמִו, אַף שָׁבוּ אֵל גְּבוּלָם מִקָּדָם —
 יִשְׁאָבוּ שָׁם מִן הַמַּיִם וְזִרְקוּם עַל רֵאשָׁם וַיַּחֲטְאוּ
 כְּסוּתָם, וְאַחַר יִרְמִו פְּעַמְיָהֶם וְהִלְכוּ אֵל מִקְדָּשׁ
 תְּמִיס. נִגְלָתָה כַּפְתּוֹ הַרְמָה, וְאוּזֹב מִגְּאֵל
 כְּסָה פְּנֵיהָ, אַף נִדְעָכָה אֵשׁ הַמְּזַבֵּחַ הַשָּׁמַם.
 375 הִנֵּה אֵל מַעֲלוֹת הַהִיכָל קָרְבוּ וַיִּפְּלוּ עַל אַפְּיִם
 אֲרֻצָּה וְאַבְנֵי־הַקֹּדֶשׁ יִנְשָׁקוּ בִּירְאָה וְרָגֵשׁ.
 „הוּי, אִם יֵשׁ כִּי יַעֲתְרוּ — קְרָאוּ דִּיקְלִיֹּן וְאַשְׁתּוּ —
 אֵלִים לְתַחֲנִת קוֹרְאֵיהֶם, יִנְחָמוּ וְשָׁב תְּרוֹן־אַפָּם, —

380 גַּלְי נָא, תְּמִיס, אֲזַנִּיגוּ, בְּמָה יוֹשַׁע הָאָדָם,
אֶף, רַב־תְּחִסָּד, הַחִישִׁי עֲזֹרָתְךָ לְתַבֵּל הַנְּשָׁמָה וְ!

נִגְעוּ הַדְּבָרִים עַד לֵב הָאֱלֹהִים וְתַתֵּן אֶת דְּבָרָה :
עֲזֹבוּ הַהִיכָל, רֵאשִׁיכֶם פֶּסוּ וּפְתַחוּ חַגוֹרְכֶם,
עֲצָמוֹת הַוְּרֵתְכֶם הַגְּדוּלָה אַחֲרֵי גֹכֶם הַשְּׁלִיכוּ.

385 נִבְעַתוּ שְׁנֵיהֶם, נְדַמוּ. אִזּוּ פִירָה הַדְּמָמָה תִּפְרִיעַ,
קוֹלָה תִּחַנֵּן לְאֱלֹהִים וּסְלִיחָה תִּבְקַשׁ, כִּי מֵרְתָה,
מֵאֲנָה שָׁמַר פְּקוּדֵיהָ, אֲכֹן הַיַּעֲרֹב לְבָה

הַשְּׁלֵף אֶת עֲצָמוֹת הַוְּרֵתָה וְהַכְּלֵם אֶת צֵלָה בַּקָּבָר ?
עוֹד דְּבַר הָאֱלֹהִים עַל לְשׁוֹנֵם וְהִגּוּ בּוֹ יַחַדּוֹ לְרַגְעִים,
הִגָּה וְחָלַר אֶת דְּבָרֵי הַחֲזוֹן הַחֲתוּמִים וּסְתוּמִים.
390 אִזּוּ עַל לֵב אֲשֶׁתּוֹ יִדְבַר בֶּן־פְּרוּמְתָאוּס וְאָמַר:

„רוּחִי אִם נִכּוֹן בְּקָרְבִי וַיִּחַזֶּה־לִּי לְבִי נִכְחוֹת,
טְהוּרוֹת הֵן אִמְרוֹת הַחֲזוֹן, טְהוּרוֹת לֹא יַעֲצוּ אֲנִי :
כִּי הָאֲדָמָה – אֲמַנּוּ הַגְּדוּלָה, וְאַבְנֵי הַשֶּׁדֶה
הֵן עֲצָמוֹתֶיהָ, כִּי יָדוֹת אֲבָנִים צְנוּנוֹ הַחֲזוֹן“.

395 יִשְׂרוּ בְּעֵינֵי טֵיטְנִיָה פְתָרוֹנֵי דִיקְלִיּוֹן, אֶף לְבָה

עוֹד יִסְתַּנֵּה בְשִׁפְקָה, כִּי זָרִים נִשְׁגָּבִים מִשְׁנֵיהֶם
דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים, אֵין אֲמוּן בְּלִבָּם. אֶף מָה מֵהֶם יִהְיֶה ?
יַחַד אִזּוּ יֵצְאוּ, כִּסּוֹ הָרֵאשׁ וְחַגְרָתָם יִפְתְּחוּ,
אֶף לְאַחֲרֵיהֶם, כְּמַצּוֹה, אַבְנֵי־אֲדָמָה יִשְׁלִיכוּ.

400 פְתָאם – מִי יֵאֱמִין לְשָׁמוּעָה לִוְלֵי הַדּוֹרוֹת מִקֶּדֶם
יִתְנוּ עֲדֵיהֶם ? – הַתְּמוּגָה מְטִיל־הָאֲבָנִים הַמוּצָק,

הַלֵּף קַפְאוֹנֵן וְרַף וְתֵאֵר וְדָמוֹת לָמוּ יִהְיוּ.
הַלֵּף וְנִמְקַ תְּלַכְנָה, וְכַהֲמֵס רִגְבֵיהֶן וְרַבּוּ,
הַלֵּף גַּם דְּמוּתָן הַכְּהָה הַלֵּף וְאוֹר, וְכִמוּ מִרְאֵה

- 405 אדם מראיהו, ווי כגלם השיש בהחל
 חרש מלאכתו, כפסל בטרם עצבהו היוצר
 הויה יד-פלאיט באבן ורגבי העפר, פי רפים
 הנם ולחים, ויהיו - למפלי הבשר בגויה,
 תלמיש-האנו, החזק ומוצק - לעצם בבשר,
 410 גידי האבן גם הם - לעורקים בגוית האדם.
 מהרה קמה עצת האלים, ובהשליך הגבר
 גלמי האבן והיה צלם זכר להמה,
 ומאבנים השליכה האשה - נקבה נבראה.
 לכן גם מוצק וחזק זרע האדם ועשוי
 415 הוא לבלי חת, לא ינבר אותותיו, פי אבן מקורו.

- יתר כל חיה ועוף מעופף ילדה הארץ,
 אחרי יחמתה להב השמש ויחס לשדה:
 תבועה האש את מי האגמים וצבה הרפש,
 אז גם יהעוררו ורעי החיים המפריים בקרב
 420 חיק האדמה, מלשד הורתם יינקו וגדלו
 הרף וגדל ודמות ישויהם למיניהם.
 ככה החורש גם הוא, את גילוס ושבעת נחליו
 ישקו השדמות ושבו אל חיק אפיקיהם ויחס
 שמש-השחקים הלוחט משמגי הרפש, - אז מצא
 425 ימצא בין מגרפות אתו תרבות רמשים ושרץ.
 ישנם והם אף נולדו ורמשו מתוף האדמה,
 ישנם - עוד טרם נכוננו יצורי גלמיהם, והיה
 חלק הגויה - נשמה בקרבה ויתרה צדנה
 רגבי אדמה, אשר אין חיים ורוח בהמה.
 430 לח וחם פי יתתברו יחדו כחק - והזריעו
 זרע וילדו מהם כל תולדות החיים בארץ.
 אמנם מלחמה לאש במים, אף חרב ולח -

- יוצרי הכל הם, ויפן השלום בצאצאיהם.
 ככה גם אדמת־הבץ, ביחמה מחם ומשרב,
 רצפו שחקי־הרם כעבור שוט־המבול, ותוצא 435
 חיה ועוף למיניהם, אשר לא יספרו, ותחדש
 צלמם ודמותם כקדם או בראה חדשות לא היו.
 אז – ואם הנה למורת־רוחה הדבר – גם אותך,
 פתון, נחש־הענק, הארץ חוללה; הקיפו
 מטות בדיק ההרים ומגור לאדם היית. 440
 אל חמוש־קשת הצמיתך – אשר כונן חציו עד הנה
 רק אל עפרי־הצבאים, אל גדיות־השדה הקלות –
 הריק עליך את בני־אשפתו, ויו מפצציק
 ריר מרתך השחורה וחלל גפלת לארץ.
 חגים ומוצדי־משחק אז הועיד האל לזפורן, 445
 זכר מפעלו כי עו, וקרא לחגי־הקדש
 משחקי „פתים“, כשם הנחש, הכריעה אזרעו.
 שמה בקרבות יתחרו, במרוץ, ברכב, והיתה
 כפת האלון עטרת־נצחון לראש הבחורים.
 טרם עוד יהיו אזי הדפנים, ועצים אחרים 450
 יתנו לפבוס עליהם לזר על תלמלי־החמד.

דפני

- ראשית אהבים לפבוס היתה דפני בת פנאוס.
 לא יד המקרה, אף זעם קפידו לפבוס נתנה.
 גבה לב פבוס, כי רצצו חציו הנחש, והנה
 ראה באחד הימים – קפידו גם הוא ידרף קשת. 455
 „מה לך, נצר מתהולל, לך ולנשק אבירים?
 „לי הוא לפאר את כתפי, לי קשת־גבורים יאתה –
 „רצמית משנאי מפני, למחץ פריץ־חיות כי יקום!
 „הנה אנכי חצאי פלחו לב פתן אכזרי,
 „רובץ על מרחבי ארץ ומזרה חמתו מסביב. 460

- „אתה ויך, פי לפיד בידך לעורר אהבים,
 לפמה זה תסיג גבול כבודי ובמעשי ידי תתפאר?”
 ענה בן ונוס: „לו ינחתו פבוס, בכל חצציה,
 חצי— את לבך מחצו! כגבה חין ערך האלים
 465 „מן כל החיה בארץ, בן כבודי אני— מכבודך!”
 אמר ותכלת הוהר הצה בכנפיו הרכות,
 קל על פני רוח ינשא אל תצפות ראש הפרנסוס.
 שמה מחצי אשפתו יבחר לו שנים: האחד
 עורר לעורר אהבים, משנהו— אש-אהבה יכבה
 470 שנון האחד ונהב מתנוצץ בשנו החדה,
 קהה משנהו ומטיל-עופרת בקנה הנבוב.
 אותו ישלח קפירו בלבב בת פנאוס, וחצו
 נושא-האהבה יך באפולו ופלח את לבו.
 אהב אז יאהב האל, והיא— לשמו ולזכרו
 475 מתרד ומנוס על נפשה, ותמדה לה צללי-חךש,
 בנהמות יער וציד, כפגי תמתי באלים,
 מענד צניף לראשה וצנף קוצתה הפזורה.
 רבים יבקשו קרבנה, אך תהפך ערך לכלם,
 פמע בסככי יערות, ותרחק ותפחד מגבר,
 480 זרו לה דודים ואהבה ומעונות אל הימן.
 פעם בפעם לה יאמר אביה: „הוי, חתן לי הבי!”
 פעם בפעם לה יאמר: „בתי, הוי, הבה לי נכד!”
 אפס כחטא בעיניה חתונה ודודים, ואדם
 זך לחייה הרכות ולהט מבשת-עלומים,
 485 תפול על צוארי אביה, תחבקו ורכות תדבר:
 „אבי מחמלי, הוי תן לי, כתת גם זפיטר לבתו,
 אשב בבתלי כל ימי ואשמרה תמת עלומי.”
 גאות אביה, אך הוי, זה יפנד למוקש לך יהיה,
 הודך וחנה, פי כב הוא, ישים לאל נדרריך.

- 490 **חמד אפולו את הודה, אליה תשוקתו בוערת,**
 יחמד ויחשק ויקו, אף שולל תולכיכו תקנתו.
 אש כי תצא ואכלה מלילות הקמה בשדה
 או במשוכת נגזרים כי תאחו לַהֲבַת הַמְדוּרָה,
 הבעיר ההלף והשפים ללכת ואשה לא כבה,
 ככה בנפש אפולו כידודי-שלֵהֲבַת הַתְּלַקְחוּ.
- 495 **תקד בו תקנה כוזבת ותלהט לשוא אהבתו.**
 מחלפות-ראשה כי יראה פרועות תלתיים וקרא:
 „הוי, לו אקלע קוצתך!” או יביט אל ברק עפעפיה,
 נוצץ כשביב הככבים; אל חמדת שפתיה—ועינו
 שבעה לא תדע; או יחמד מרחוק את עדנת האצבע,
 לבנת כסיה ועירום אצילי ידיה הרכות,
 ואשר כסה מצניו—וַצַּדַּד פִּי־שִׁבַע אֶת לְבוֹ.
 אכן כרוח קל-כנף היא נסה מפניו, לא תשמע
 רפי אמריו: „הוי עמדי, הזימפה, עמדי! שלמה
 תהיי כעוטיה, תנוסי ככבשה מואב, כאילת
 מן הארי או כיונת-אלים חרדה מנשר, —
 מפני רודפיהן הן נסות, אני—אהבתי רודפתך!
 הוי, אל תכשלי במורד! השמרי, כל ישרט הסרפד
 בגלף הרכה, ואל-נא אנכי אהי בעוכריןך.
- 510 **הנה תחתמים בדרך, אל-נא תמהרי, מנצי**
 בגלף מרוץ ואתנהל לאטי אחריך גם אני!
 גימפה! התדעי, השמת אל לבך, מי חמד את חנף?
 הן לא הררי בשדה, לא פרא הרועה בעמק
 צר הצאן! הוי, ידע לא תדעי, הבת הסוררה,
 מי הוא הלז, כי על כן תתחמקי: אני—בעבדוני
 דלפי וקלרוס, טנדוס גם קנית-מלכים פתרה.
 אבי—יפיטר; אנכי ראשונות ידעתי ונצורות
 אגיד בחזון; בשמי מיתרים ומירתם ינעימו.

- שנינו חץ קשתי, אף ישנו חץ אחד — ויגבר ממני,
 לבי השלו כי חלף וימחץ וירב הפצע. 520
- חכמת הרופאים אנכי יצרתי, ושמי עלי־ארץ
 רב להושיע, ולי כל צרי וכל עשבי־רפואה.
 „אוי לי, אין צרי למחלתי, כי חול־האהבה אני,
 „רבים אם בי יושעו, לי לא תושיע חכמתי“
- עוד הוא מדבר והיא חרדה תתחמק מפניו,
 ערף לו תפנה וכתף סוררת לשטף אמריו.
 תנוס ויפיה מה רב: מרוח נושבת תנופפו
 שולי שמלתה הקלה וחו מצרומיה חשף;
 פורה ומסלסל הרוח מלמלי צמתה, וגדל
 חנה פיי־שבע ברופאה. ינחם אפילו כי שחת 530
 חלקת אהביו לשוא, ונרגש ונרדף מסער
 אהבה, תקף לבבו, ירוץ בעקבי היפה.
 פלב בן־גליה כי יפגע ארנבת בשדה ורגזו
 שניהם גם יחד, — היא תחיש לה מפלט, הוא יטוש אל צידו 3
- הנה כמעט תפושנה ותקע בה שניו, שלוח
 לועז הפעור אחריה ואפו יגמא עקבה, —
 הופעה לבב הארנבת וחשבה בלכד חיתה,
 רגע — ותפרץ ותנס, לשוא שגיטרף קדמיה; —
 נכה גם דפני נמלטה ופבוס אחריה ישמער,
 שאף ורדף, ועז־אהבתו לו תמן פנפים, 540
 יטוש והיה כפשע בינו ובין צידו, ונשבה
 רוח־נשמתו בקנצות־החן עלי חלקת צינורה.
 עיפה הזימפה וחורו פניה, מרוץ וברח
 כחה עזובה, ברעדה אל גלי פנאוס תתחנן:
- „חושא, הוי, אבי, עזרני! אם ישנה יד אליים בנהרוח 545
 „תראה נפלאות ואספה את יפני, לי נהפך למשחית!“
 עוד אמריה בפיה ותהי תמר מקשה גויתה,

- תעטת קלפת-עץ רכה את עדנת עלומי בדיה,
 היתה הזרוע לענף ושערות-ראשה לעלים,
 שרשו בארץ ונצבו בלי-נוצ בגליה הקלות 550
 ראשה כאמיר עליה - רק עורה עוד יקבן פקם.
 אכן לא יחדל האל מאהב והתרפק עליה,
 הלמות לבבה החרד נקשיב מתוף עבי-גזעה,
 חבק יחבק את ענפי-האלם ועצה ינשק,
 אינם מצבת-העץ גם היא מנשיקותיו מתחמק. 555
 רכות ידבר לה פבוס: „אם אשת-נעורים אהובה
 „לי לא הית ותמאני, יהינא זה עצף לי קדש,
 „יהיו הדפנים זר ראשי, עדי לכנורי ותלי,
 „נציץ על מצח גבורים נזרף הרענן, עת המון
 „הוגג יוליכם אל מרום קפיטוליון בתרועה ורננים, 560
 „שערי היכל אוגוסטוס שם תעמדו, כשומר
 „נאמן סוכף על ביתו ובצלף האלון יתלונן.
 „תהי רעננה כפתף ומלאה זיר-נצח כראשי
 „עוטה-עלומים, אשר את נזרו לא חלל המער“,
 דבר אל פיאן ונענו ענפי הדפנים, ובנחת 565
 הגד יניד העץ את ראשו ופה-הצמרת.
- ישנה בארץ הימוניה בקצה וטמפי תקרא,
 תועפות-יער לה סביב, שם גלי פנאוס מבטן
 פינדוס גיחו, ירמיחו לבנת-הקצף, ברעש
 ירדו אשדותיו והעלו אדים וערפלי-ענן, 570
 יזו על מרומי היער רסיסי-הזרם, וסביביו
 נהם ותשואות ורעש והלף הקול למרחוק.
 פה אל-הנהרות יסתופף, פה זבולו והיכל אפדנו:
 חביון מערה בין כפי הסלע - שם ישב לפסא,
 יפקיד את צבאות משבירו ויצוה על נימפות בגלים. 575

- נִקְבְּצוּ הֵנָּה הַנְּהָרוֹת. בְּרֹאשׁם הַקְּרוּבִים יְבֹאוּ
 סִפְרֵכִי גְדֵל־תְּרוֹזוֹת, אֲנִיפּוֹס הַרְגֹזוּ וְגַם אֲפִינְדוֹס,
 יְשִׁישׁ בְּנֵהָרוֹת, אֲמַפְרִיסִיס הַשְּׁקֵט -גַם אֵיאַס - וַיִּפֶן
 לָבָם: הִיקְדְּמוּ בְרִנָּה אוֹ נַחַם יִנְחֲמוּ אֶת פְּנֹאוֹס.
 580 יְנוּר הַנְּהָרוֹת גַּם הֵם יְבֹאוּ מִמְּקוֹם שֵׁם יִשְׁרָכוּ
 זְדֻכָּם וְנִשְׂאוּ אֶל חֵיק הַיָּם אֶת גְּלִיָּהֶם הַתּוֹעִים.
 אֵינְךָ רַק הוּא לֹא יְבֹא בְבָאִים. בְּסֵטֶר מְעָרָה
 יִבְקֶה תְּמַרְוִרִים וְגָאוּ מִימּוֹ מִדְּמַעוֹת: עַל בַּתוֹ
 אֵיָה יִבְךְךָ כִּי אֵינְנָה. לֹא יֵדַע, אִם עוֹדָה בַּהֵיִים
 585 אוֹ עַם רְפָאִים תִּנּוּחַ. הוּא אֲבָדָה מִמֶּנּוּ, אָב שְׂכוֹל,
 לֹא עוֹד יִרְאֶנָּה לְנִצַּח! וּדְאָגָה נוֹרְאָה תִקְפְּתֶהּוּ.
 פְּגַע יִפִּיטֶר בְּנִעְרָה בְּשׁוּבָה מִנְּחַל אֲבִיהָ,
 פְּגַע וַיִּקְרָא: „הַבַּת בְּהָ בַחַר יִפִּיטֶר, וְאַשְׁרֵי
 אִישׁ כִּי יִרְוֶה מִזְעֵם דּוֹדִיךָ! הוּא, בְּאֵי אֶל תַּחַת
 590 צִלְיֵי הַחֶרֶשׁ הָרֵם (הוּא נָטָה יָדוֹ לְיֵעַר),
 הִנֵּה עוֹד גְּדוֹלַי הַיּוֹם וּבוֹעֵר הַשְּׁמֶשׁ בְּמִרוֹמָיו
 אֲלֵ-נָא תַחַתִּי מַחִית־הַיֵּעַר רוֹבֶצֶת מַחֲשָׁכִים,
 בְּטַח לָכִי לָךְ, כִּי אַתָּךְ אֲנִי אֶל-מִגֵּן עֲלִיךָ,
 אֶל וְעֲלִיוֹן עַל אֱלֹהִים, הַמוֹשֵׁל בְּגֵאוֹן הַשָּׁמַיִם,
 595 כְּסֵאֵי - הַשַּׁחַק וְיָדֵי חַיּוֹזִים וְרַעַם תַּחֲוִלָּל.
 אֲלֵ-נָא תְנוּסִי, הִיפָּה!" אַךְ בְּרַחַה הַנִּעְרָה. כְּבָר עֲבָרָה
 רַבָּצֵי עֲדָרִים עִם לָרְנָה וַיַּעֲרוֹת עַל גְּדוֹת הַלְיִרְקָאוֹס,
 תְּרוּן, - אַךְ פֶּכֶשׁ הָאֵל עֲנַנְיוֹ, עֲלָטָה רוֹבֶצֶת
 סְבִיב, וְהִנֵּה - נִלְכְּדָה, וְתַס־עֲלוּמִיָּה מַחֲלָל.
 600 תַּמָּה הַשְׁתּוֹמֵם לֵב יוֹנָה, כִּי רָאֲתָה שְׂדוֹת הַעֲמֻקִּים
 לוֹטִים בְּאֶפֶל וְחִשְׁרַת־עֲרַפֵּל תִּפְרֹשׁ כְּנִפְיָה,
 תַּחֲשִׁיךְ אוֹר שְׁמֶשׁ, וְלֹא מִן הַנְּהָר יִתְקַבְּצוּ הָאֲדָמִים
 לֹא מִצֵּל פְּנֵי הָאֲדָמָה יִמְרּוּ, כִּי שְׁתַּתָּה לְרוּיָה.

- אז על סביביה תתבונן ובקשה את אישה, כי ידעה
 רבו מאד תצלוּליו, רבו מתמול ומשקשום. 605
- אכן איהו? איננו! „האמנם גאוני יחלל?
 או אף שגיתי?“ תתמרמר האלה ותמהר וינדה
 ארצה, שם תגער בעב־הערפל והלך ונמס.
 ראה יפיטר את יונה והנה היא קרובה ובאה.
 מהר ויהפך את פני בת אינך לעגלה נחמדה. 610
- פה העגלה ומלא פי יונה תהלתה, אם אמנם
 למרות לבבה תהללנה. ושאלה יונה בערמה,
 מה היא העגלה, מאין באה ומי בעליה.
 פם הוא לא ידע מה יען וכחש, פי ילדה הארץ
 אותה אז תשאל ממנו את עגלת־החמד למנחה. 615
- נבוך יפיטר. הניסגיר פתו בידי צוררתה?
 או היחידל — וכב הקלון! יתרוצצו בקרבו
 בשמו ועז־אהבתו ותגבר האהבה בלבו.
 אכן הימנע מנחתו מאשת־נעוריו? — הן הבן
 תבין, פי דבר בליצל יצוק בעגלה היפה! 620
- הנה צרתה בידה, אף טרם עוד משלו האלה,
 פחד תפחד מנכלי יפיטר. אז תמן לארגוס
 בן ארסטרוס עגלתה ותהי למשמרת בידו.
- מאה עינים לארגוס ופטרו את ראשו מסביב.
 שמים שמים מהן תרדמנה בראשו חליפות, 625
- יתרן צופיות ופקוחות תמיד ושמרו משמרתן.
 באשר יצמד השומר, עיניו את איה תראינה,
 אחור פי יפנה, והיתה גם אז לפני עיניו הפקוחות.
 רעה ירענה עם שחר, עם שמש — וסגרה על מסגר,
 כבלים יעיקו מועקה על צוארי העגלה הרפה. 630
- עלה וציץ מאכלה או תקטף מלוח בשדה,

תצמא לַמִּים – וְהָיוּ אֲנָמִי מִי־רֶפֶשׁ מִשְׁתָּהּ,
 צְהִיח־אֲדָמָה אִינ־חֲצִיר שֵׁם תִּשְׁכַּב לָהּ לְמַעֲצָבָה.
 גַּם אִם אֲמַרְהָ תִתְחַנַּן לְאַרְגֹּס, בְּמוֹעֵל כְּפִיָּה
 אֲלֵיו תִּתְפַּלֵּל, – אָבוּי, לֹא הָיוּ כְּפִים לְעִגְלָה!
 וּבַהֲתַעֲטֵף בָּהּ נִפְשָׁה וְלִבְכוּחַ תִּבְקֵשׁ, וְהִיתָה
 נֶאֱקַת הַבָּקָר נֶאֱקַתָּה וְהַחֲרִיד הַקּוֹלֵף אֶת לִבְבָּהּ.
 כִּשׁ וְהִיא רֹעָה עַל גְּדוֹת הָאֵינֶן, שֵׁם יִדְעָה מַעֲוֹדָת
 שְׂחֹק וְשַׁעֲשׂוּעִים, וְהָיָה כִּי תִרְאֶה בְּגִלְי הַנְּהַר
 שְׂמִי הַקְּרָנִים לְרֹאשָׁה – וְחֲרָדָה וְנִסָּה מִפְּחַד.
 זָרָה הִיא זָרָה לְבְנוֹת־הַגְּלִילִים, וְאֵינֶן אָבִיָּה
 לֹא יִכְרַנָּה גַּם הוּא. וְשִׂאֵף תִּשְׂאֵף אֲלֵיהֶם,
 תִּדְבַק בָּהֶם אִף תִּתְרַפֵּק, וְהֵם אִף תִּמְהַוּ.
 צִיצֵת צְשָׁבִים לָהּ יוֹשִׁיט אֵינֶן הַיְשִׁישׁ, וְאֵיָּה
 זְרוּעוֹת אָבִיָּה תִלְחָף. אֶת כְּפָיו תִּנְשֵׁק, וְדַמְעוֹת
 645 זוֹלָגוֹת עֵינֶיהָ. לֹו הָיוּ מַלְיִם בְּפִיָּה וְתַגֵּד
 שְׂמָה וְהַקּוֹרוֹת אֲשֶׁר עֲבָרוּהָ וְקִרְאָה לְעִנְוָה!
 אֲכַן בַּק תַּחֲק בְּרַגְלָהּ אֶת שְׂמָה בְּעַפְרָה וְהָיָה
 עַד לְהַפְכָּה נוֹרְאָה אֲשֶׁר הִפְכָּתָה יַד־אֲלֵיִם.
 „אֹוִי לִי, נְדַמִּיתִי! – יֵאָנַח מְרָה הָאֵב וְהַתְּרַפֵּק
 עַל הַקְּרָנִים הַרְכוֹת, עַל לִבְנַת צִוְאָרִי הַעֲגֻלָּה –
 „אֹוִי לִי! – יֵאָנַח לְרַגְעִים – הַנֶּאֱתָה הִיא הַבַּת לֹא נִחְמָה וְ
 בִקֵּשׁ בְּקִשְׁתֶּיךָ בְּכָל רַחֲבֵי הָאָרֶץ, מִי יִתֵּן
 וְלֹא עוֹד נִמְצְאָת וּכְאָבִי לֹא יִרְבֵּ הַיּוֹם... הֹוִי, שְׂלָמָה
 655 הַחֲרַשׁ מַחְרִישִׁי, אֵינִי אֲמַר וְדַבְרִים, בַּק תִּקְרַע אֲנָחָה
 לְבָךְ הַסּוֹעֵר וְגֵעָה אִף תִּגְעִי בְּדַבְרֵי אֲלֵיךָ?
 שְׁלוֹ הִייתִי וְאֲשָׂא אֶת נִפְשִׁי לְעֵתָךְ עַת־דוֹדִים,
 הָיָה חֲתָנִי – תִּקְנֹתִי, וְנִכְדִי – תוֹחֲלֵת־לְרַבִּי.
 עָמָה בְּעֵדֶר תִּשְׁגְּלִי, בְּעֵדֶר פְּרִי־בִטְנֶךָ תִּמְלִיטִי
 660 הֹוִי, מִי יִתְנַנֵּי אֲמוֹתָה וְאֲשַׁפַּח עַמְלֵי בִקְבֹר

- אֲכַן לֹא אָדָם, כִּי אֶל אֲנֹכִי, וַיִּסֶּף הַמּוֹת
שְׁעֲרֵי־שַׁחַת בְּפָנַי, וְהִיָּה לְנֹצֶחַ כְּאָבִי.”
- עִזּוֹ מִתְלוֹנֵן וְאַרְגוּס בָּא וּמְרֻעוֹת אָב, שְׁכוּל
יְגִזֵּל אֶת אִיָּה וְנִהַל אוֹתָהּ אֶל עֲמֻקַּת־הַמְרַעָה.
- שָׁם עַל רֹאשׁ גְּבֻעָה לֹא יֵשֵׁב אַרְגוּס וְעֵינָיו הַפְּקוּחוֹת 665
אוֹרְבוֹת צוֹפִיּוֹת מִרְחוֹק, נִבְטוֹת עַל־פְּנֵי כָל הַכְּפָר.
- נִלְאָה אֶל־מְרוֹם לֹא יוֹכֵל רְאוֹת בַּעֲנוֹת אֶהוּבָתוֹ,
יִקְרָא לְבָנוּ, זֶה פְּלִיטִים רַב־תְּהִיזוּ יִלְדָתוֹ,
אִף יִצְוֶהוּ עַל אַרְגוּס, לְהִתְקַדֵּד מֵאַרְץ חֵיתוֹ.
- מִהַר מְרַקוּרִיּוֹס וְשָׁם כְּנַפְיִם לְרַגְלָיו וַיַּעֲנֵד 67
קוֹבֵעַ לְרֹאשׁוֹ וּבִידוֹ שְׂרָבִיטוֹ הַמְּפִיל תְּרַדְמָה.
- קֶלֶת־הַכְּנַפִּים יִתְעוֹפֵף מֵהִיכֵל אָבִיהוּ וַיִּרַד
אַרְצָה, שָׁם יִסִּיר מֵעֲלָיו קוֹבְעוֹ וְשָׁתִי כְּנַפֵּי רַגְלָיו,
אִתּוֹ רַק שְׂרָבִיט־הַפְּלָאִים וְהַחֲזִיק בַּכֶּף לֹא יִרְפְּנוּ.
- גְּדִיּוֹת כִּי יִפְגַּשׁ וְדַלֵּק בְּשְׂרָבִיט אַתְרִיהֶן, כְּרָעָה 675
יִרְעָה אֶת עֲדָרוֹ בַּשָּׂדֶה, הֶלֶךְ וְחָלַל בְּחֻלָּיִל.
- קָסָם בְּחֻלָּיִל, אֶת נַפְשׁ אַרְגוּס תְּצוֹדֵד וּמְרָתוֹ.
„בֹּא־נָא, בְּרוּךְ אֱלֹהִים – יִקְדָּם אַרְגוּס אֶת פָּנָיו – שֵׁב אִתִּי
פֹּה עַל הָאָבֵן. כִּר נִרְחַב וְדָשֵׁן, רֵאָה, לְפָנֶיךָ,
חֲצִיר לְעֵדֵר הַצֹּאן וּמַחְסֶה מִשְׁמֶשׁ לְרָעָה.”
- יֵשֵׁב מְרַקוּרִיּוֹס לְנוֹת, וְשִׁיחוֹת וּדְבָרִים לְמַכְבִּיר 680
יִרְבֶּה עַל אַרְגוּס שׁוֹמְעָהוּ, וְשִׁפְף עַל עֵינָיו הָעֲרוֹת
קָסָם שִׁירָתוֹ הַנְּעִימָה, שִׁירַת הַגְּמָא הַנְּבוּב.
- אֲכַן יִתְאַמֵּץ עוֹד אַרְגוּס, יִתְגַּבֵּר עַל קָסָם הַשְּׂנֵה,
רְבוֹת מֵעֵינָיו אִם סָגְרוּ בְּחֻבְלֵי תְּרַדְמַת־הַפְּלָא,
יִתְרַן עוֹד פְּקוּחוֹת וְעֲרוֹת. אִזּוּ יִשְׁאַל אֶת רַעוֹ הַמְּנַגֵּן,
מֶה הִיא מְלֶאכֶת הַחֻלָּיִל (כִּי טָרָם עוֹד הָיָה בְּאַרְצָן).
- יִשִּׁיב אֲמָרָיו הָאֵל: „עַל הָרִי אַרְקָדְיָה הָרְמִים

- יער גונקריס יתנוסס, שם משפן דרידות, ונתהי שם
 אחת מהנה הכי-נכבדה וסירינגס תקרא. 690
- פצם בפעם, ברדף אחריה סטירים או אלים
 שוכני היער המצל ושמות-הבר, והתחמקה
 סירינגס מפניהם, כי אחז תאחז בדרכי דיאנה,
 תשמר תמטה כמוה, כמוה גם תלבש מדיה,
 איש כי יראנה וחשבה לאלה לטוניה, רק קשתה — 695
- קשת עשויה מקרן, וקשת האלה — פליל-זהב.
 אכן באחד הימים והיא מצל הרי ליקיאוס
 תרד והנה בא פן לקראתה, על ראשו זר-קוצים,
 קוצי הארן, ויאמר... "יספר יספר המנגן:
 בזמה הנצרה לדברי פן ובמנוסה תמלט, 700
- תרוץ לה תהו לא-דרך עד נהל הילדו, המוליד
 זרמות מימיו בין חפי החול, ותתחנן אליהו,
 אל אחיותיה הזכות, להפך צלם מבניתה.
 ידו כבר שלח אליה פן לתכשה והנה —
 תחת הנמפה הרפה — גבעול הגמא בידו. 705
- נאנח מרה האל, ורוח מנשב בגמא,
 נשב והמה בקנים, ותלונה חרישית המנתה.
 חרד אל-פן וישתומם על נעם הקולות ויקרא:
 "יהיו הקולות האלה מסתת ברית-אהבה לנו!"
 אלה הן תולדות החליל, אגדת קני-סוף, — אשר דבקו 710
- חד אל אחד בדונג, וקרא שם סירינגס עליהם.
 עודו מנבר וירא קילניוס והנה — כבר עצם
 ארגוס את עיניו בלהו, בחבלי תרדמה סגרו.
 החריש מקוריוס מנבר, ולמרה השנה ונופה
 שרביט הקסם על עיני ארגוס אחוזות-התנוגה. 715
- אחר ימהר ושלף את חרבו והכה בארגוס,
 הנה בצנאר והדף אותו מאבן-מושב

- נפצע ונשבר, ודמיו על-פני כל הסלע נשפכים.
נפל נסלת, ארגוס! חשכו מאורות עיניך,
אחד המות – ויכס במשאון עיניך הרבות. 720
- יונה תקחן אליה והיו צדי לטוסה,
רקמת נוצתו ותורי-ככבים לזנבו הנחמד.
אכן בב קצף האלה ותשלח באיה צרתה
ועם ארינים נוקמת, מכלה עינים ונפש.
אימים ירגיזו לבבה ומנוסת-בהלה היא גסה,
תלך, תנוע בארץ ושבעה אף פחד ונדודים.
רק אל הנילים לא באה עוד כל מי-נדודיה,
וכאשר הגיעה עד גדותיו ותכרע שם על ברקיה
גהרה ארצה ומרום הושיטה צנארה הקצר
זקפה את ראשה – עוד יכלה זקפהו – אל מול הפככים. 730
- מר תאנח ודמעות דולפות עיניה וגעה
תנעה תמרורים והיתה כמבכה ומבקשה על נפשה
לפני יפיטר. אז יקום, יחבק באהבה צנארי
אשתו וחלה פניה לחול מאיה הנגועה
אף ישבע אמונים והעד את סטיקס נהר-שחת: 735
- „אל-נא תפחד, לא תהי עוד הנצרה למגנת-לבך ו”
שכך תרונ-אף האלה, וכרגע וישב לאיה
צלם תבניתה מקדם: סר מעל עורה הצמר,
נגדעו קרני-העגל ותקטן גם בפת העין,
שבו לה להיות גם פה, גם כתף ויד כמקדם, 740
- פחת הפרסה – אצבעות, חמש אצבעות נבקעו,
נקחד צלם העגלה, לא נותר אף לבן פניה,
גם עוד לא תלך על ארבע וזקופה קומתה הישרה.
רק עוד תפחד לפתח שפתיה בדברים, פן תנעה
געה כעגלה, וחרש אף תפטר, תלחש מליה. 745
- עתה לאלה תחשב ויכהנו פאר פהניה.

אז — בן יספר — גם ילדה איה את בנה, את אפפוס ופאתון

- בן זיפטר, ולו היכלי־קדש בערים הנבנות
 יחד עם מקדשי אמו. ואתו פאתון בן־שמש
- 750 נצר כגילו וכלבו הגאה. ויהי בהתפאר
 עליו פאתון, כי הוא לא נופל ממנו ופבוס
 אביו הגהו, ויכעס אפפוס ויאמר: „לשוא אף
 תאמין, סכל, באמה, לשוא על אביך תתגאה...”
- 755 אדמו פני רעו, אף עצר פאתון ברוחו, אל אמו
 ילה, יתאונן באזניה, כי לעג לו, בו לו אפפוס:
 „הוי, הלא יכאב לרבך, פי־שבע הן יכאב, כי בנך הוא.
 בנך זה גבה־הלבב, וישמע בחלל מנאץ
 כבודו ודבר לא השיב אל חיק מחרפהו נידם!
 עתה אם אמנם מולדת־אלים נולדתי, הוי, תני לי
 אות ונדעתי, אף יחד בין אל־השחק גם כבודי!”
- 760 ככה ידבר וזרעו על צוארי קלימני תתפק,
 אף ישביענה בטיי מרפס, בחתונת אחיותיו,
 לתת לו אות ובקשנה, אות ומפת־אמונים.
 נגעה עד לבה התחנה, תחנת פאתון, או אולי
 דבת־הדפי הרגיזה את נפשה, — ותקם קלימני,
 פרשה בפיה אל על וציניה נשואות אל שמש:
 „הנה נשבעתי לך, בני, היום בשמש ובנגה
 קרניו, אשר ממרזמו יראנו אף נקשיב קולנו,
 אליו, בני, תשא עיניך וחי־תבל מידו: —
 אמנם בן שמש הנך! והיה אם שקר דברתי,
 יחשכו עיני מראות ונהרה עלי אל תופיע!
 אף הן לא יכבד מאתך לבא עד משפן אביך,
 פאתי־מזרח — שם ישב, וקרוב לארץ נוהו,
 אליו עליה ושאל את פיו, אם יש את נפשך!”
- 775 שמע פאתון את דברי אמו ויתר ממקומו,

יעֲלֵץ לְבוֹ בְּקִרְבוֹ וַיַּחֲזֶה לוֹ מֵרְאוֹת שָׁמַיִם,
הֲלֵךְ יֵלֵךְ אֵל אֶרֶץ בְּנֵי כּוּשׁ וְעֵבֶר גַּם הָדוּ,
אֶרֶץ תְּרַבּוּנֵי־הַשָּׁמֶשׁ, אֹז יבֹא עַד מִשְׁפַּן אַבְיָהוּ.

